

I § 3 gives der en lille Lettelse for smaa Skibe under 5 Tons, idet Ministeriet har faaet en vis Ret til at give Dispensation, som det ikke havde tidligere. Det sidste Stykke af § 3 giver Ministeriet en vis Ret til af Hensyn til Lovbestemmelser i andre Lande at stille videregaaende Krav, end nærværende Lov i øvrigt foreskriver. Denne Bestemmelse er aldeles enslydende med, hvad der blev vedtaget for Dampskibes Vedkommende, saa der vil neppe være nogen Grund til Ængstelse.

I § 4 gives der Sejlskibe med Undtagelse af dem, der befordre over 12 Passagerer, den Indrømmelse, at de kun behøver Eftersyn hvert andet Aar i Stedet for som tidligere hvert Aar. — Landstinget har foretaget en Ændring i § 5, idet Grænsen for de smaa Skibe, der kun betaler 2 Kr. for Tilsynet, er sat op fra 80 Tons til 100 Tons. Det er en Lettelse, der gives den lille Skibsfart, og netop derfor har jeg med Glæde kunnet slutte mig til den, selv om den ganske vist kommer til at gaa ud over Tilsynsmændene. Naar jeg har været glad ved at kunne slutte mig til den, er det, fordi jeg deri ser i Landstinget en Villie til at ville lette Skibsfarten saa meget som muligt. De farende Sømænd har gentagne Gange indsendt Klage over, at de skal betale denne Tilsynsafgift, idet man mener, at Tilsynet ikke er til for Skibenes, men for det offentliges Skyld, og at det derfor er lige haardt nok, at Skibene selv skal betale denne Tilsynsafgift.

Dernæst indeholder § 6 en nærmere Definition af Udtrykkene „Dæksfartøj“ og „indskrænket Fart“, og endelig giver § 7 Ministeriet Bemyndigelse til at ordne Tilsynet med danske Skibe, der farer mellem fremmede Havne, og som altsaa ikke kommer her hjem. Man har f. Eks. tænkt sig, at Tilsynet kan foretages af Lloyds Besigtigelsesmænd eller andre lignende Autoriteter ude omkring.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Kierkegaard: Den højtærede Minister for Handel og Søfart har jo gjort Rede for Lovforslagets Indhold og for de smaa Ændringer, der er foretagne under Lovforslagets Behandling i det høje Landsting. Der er der i alt stillet 4 Ændringsforslag, hvoraf de tre første er af ganske ringe Betydning. Det eneste Ændringsforslag, som i og for sig har nogen Betydning, er det, som er stillet til § 5, og hvorved den Tilsynsafgift, som ifølge den nugældende Lov svares af Skibe med en

Tonnage af fra 80 til 200 Tons, og som er fastsat til 5 Kr., forandres derhen, at Betalingen 5 Kr. kun gælder for Skibe med en Tonnage af fra 100 til 200 Tons, saaledes at alle Skibe, der er under 100 Tons, kun skal svare den mindste Afgift, 2 Kr. Dette Ændringsforslag har den højtærede Minister modtaget og, efter hans Udtalelser her for et Øjeblik siden, endogsaa med Tak. For saa vidt det altsaa er en Imødekommen overfor Skibsfarten, der i mange Tilfælde er haardt trængt — derom kan der ikke disputeres —, kan jeg paa mit Partis Vegne ogsaa slutte mig dertil.

Jeg vil gerne ganske kort omtale en Sag, som ogsaa Ministeren berørte, og som har været Genstand for ikke saa lidt Omtale ved Lovforslagets anden Behandling i Landstinget. Jeg finder det ganske naturligt og rigtigt, at Ministeren, naar han skal tage Bestemmelse om Forhold, som Loven giver ham Ret til at tage Bestemmelse om, forhandler med de forskellige Organisationer. Jeg finder det ganske i sin Orden, ja endnu mere, jeg vilde finde det utilbørligt, hvis han ikke gjorde det. Men en anden Sag bliver det alligevel, naar Ministeren — saaledes forekommer det i alt Fald mig — er blevet bundet saa stærkt, som han er blevet bundet ved Landstingets Betænkning, som Ministeren har sluttet sig til. Det hedder i denne Betænkning, at „Ministerens Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal er opfattede saaledes, at et Krav om Lægternes Forsyning med Hjælpesejl ikke vil blive rejst, medmindre dette sker i Samstemning med Skibsfartens Fællesrepræsentation.“ Jeg vilde have sat Pris paa, at der, som det ogsaa blev udtalt i det andet Ting, i Stedet for „Samstemning“ havde staaet „Samraad“. Det vilde have været mere rimeligt. Men det forekommer mig, at den højtærede Minister baade nu og i Fremtiden er bundet ved denne Udtalelse om Samstemning, hvorved han bliver ganske afhængig af den til enhver Tid siddende Bestyrelse i en ganske privat Forening. Jeg indrømmer, at det ingenlunde er noget stort Spørgsmaal, heller ikke et Spørgsmaal, der vil give Anledning til Strid. Jeg nævner det blot, fordi jeg, som sagt, vilde have sat Pris paa, om Ministeren havde vægret sig ved at gaa ind paa mere end Samraad; saa vilde han i øvrigt være frit stillet, medens jeg nu ikke kan se, at Ministeren er frit stillet.

Hermed skal jeg anbefale det lille Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.